

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 5 sierpnia 2022 r.

DIH-3.707.77.2022.JS

DECYZJA DIH - III/ 97 /2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 91 pkt 26 lit. c ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji nr PU.KPZ.2.2022 z 13 kwietnia 2022 r. Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (nr akt: PU.8361.556.2021), na mocy której przedsiębiorcy Lidl Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Jankowicach, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 39 pkt 2 ww. ustawy o zużytym sprzęcie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 8, 11, 15, 18 i 19 października 2021 r. inspektorzy reprezentujący Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej: „Łódzkim WIIH”, „organem pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę w sklepie „LIDL” w Łodzi przy ul. Limanowskiego 103/105, należącym do LIDL Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Jankowicach, zwanego dalej: „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 24 września 2021 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. kontrolę przestrzegania przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm.), zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie”. Zawiadomienie zostało odebrane w dniu 29 września 2021 r.

Kontrolę przeprowadzono w obecności osób czynnych nie posiadających pisemnego upoważnienia do reprezentowania przedsiębiorcy: zastępców menadżera sklepu oraz menadżera sklepu.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Łódzkiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie nie umieścił w widocznym miejscu informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Ustalenia zostały udokumentowane w protokole kontroli z dnia 19 października 2021 r. nr PU.8361.556.2021 wraz z załącznikami.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), zwanej dalej: „Kpa”, Łódzki WIIH zawiadomieniem z 8 marca 2022 r., poinformował przedsiębiorcę Lidl Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Jankowicach, o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużyтым sprzęcie, z tytułu niedopełnienia obowiązków, o których mowa w art. 39 pkt 2 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano, że stronie przysługuje prawo do wypowiedzania się co do zebranych dowodów i materiałów, zgodnie z wymaganiami art. 10 Kpa. Strona nie skorzystała z przysługujących jej praw.

W dniu 13 kwietnia 2022 r. Łódzki WIIH, na podstawie art. 91 pkt 26 lit. c, ustawy o zużyтым sprzęcie oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję nr PU.KPZ.2.2022, na mocy której przedsiębiorcy Lidl Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Jankowicach, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora, określonych w art. 39 pkt 2 stawy o zużyтым sprzęcie.

W dniu 10 maja 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał za pośrednictwem Łódzkiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie:

- 1) przepisów postępowania art. 77 § 1, art. 80 Kpa w zw. z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej w zw. z art. art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie poprzez błędne stwierdzenie, że strona „nie umieściła w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, czym naruszyła przepis art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie” podczas gdy zarówno podczas przeprowadzonej kontroli oraz w dniu złożenia odwołania informacji o punkcie selektywnego zbierania zużytego sprzętu, mieszczącego się w Łodzi przy ul. Granicznej 2 była umieszczona w kontrolowanej placówce, co również wynika z dokumentacji fotograficznej, znajdującej się w aktach sprawy;
- 2) prawa materialnego tj. art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie, polegające na błędnym przyjęciu, iż

rzeczony przepis nakłada na stronę jako dystrybutora sprzętu obowiązek podania – w stosunku do zbierającego zużyty sprzęt – konkretnych adresów w placówkach sprzedaży stacjonarnej, podczas gdy wystarczającym dla spełnienia przez stronę jako dystrybutora obowiązku wskazanego w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, jest zamieszczenie w każdym ze sklepów na terenie danego województwa jedynie informacji, że wykazy o punktach zbierania zużytego sprzętu na terenie danego województwa są zamieszczane na stronach www danej gminy (gmin);

Mając powyższe na uwadze strona wniosła na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji.

Pismem z 16 maja 2022 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Lidl Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Jankowicach, o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji nr PU.KPZ.2.2022 z 13 kwietnia 2022 r. Łódzkiego WIIH (nr akt: PU.8361.556.2021) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 39 ustawy o zużytym sprzęcie nakłada na dystrybutora obowiązek:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
  - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
  - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;

- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytym sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Łódzkiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca Lidl Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w Jankowicach, nie wykonał ciążącego na nim obowiązku wskazanego w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, tj.: nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa. Tym samym działania Łódzkiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W swoim odwołaniu strona zarzuciła organowi pierwszej instancji naruszenie przepisów postępowania art. 77 § 1, art. 80 Kpa w zw. z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej w zw. z art. art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie poprzez błędne stwierdzenie, że strona „nie umieściła w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, czym naruszyła przepis art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie” podczas gdy zarówno podczas przeprowadzonej kontroli oraz w dniu złożenia odwołania informacji o punkcie selektywnego zbierania zużytego sprzętu, mieszczącego się w Łodzi przy ul. Granicznej 2 była umieszczona w kontrolowanej placówce, co również wynika z dokumentacji fotograficznej, znajdującej się w aktach sprawy.

Odnoszą się do powyższego Prezes UOKiK po analizie akt sprawy stwierdza, że Łódzki WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na spójnym i jednoznacznym materiale dowodowym. Jednym z dowodów był protokół kontroli z 19 października 2021 r. sygn. PU.8361.556.2021, w którym na karcie nr 4 i 5 odnotowano fakt niewykonania przez stronę obowiązku uwidocznienia informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu. Protokół kontroli zgodnie art. 76 § 1 Kpa jest dokumentem urzędowym. Jak wynika z wyroku

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.

W przedmiotowej sprawie Łódzki WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na protokole kontroli PU.8361.556.2021 i stanie faktycznym w nim opisanym. Kontrolowany przedsiębiorca pouczone o przysługującym mu na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej prawie do zgłoszenia uwag, z prawa tego nie skorzystał. Tym samym ustalenia zawarte w protokole uznać należy za wiarygodne. Strona nie przedstawiła także żadnych dowodów pozwalających na podważenie wiarygodności protokołu kontroli. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 sierpnia 2019 r., sygn. II SA/Łd 485/19: *„Domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi, jednakże strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego, powinna tę okoliczność udowodnić.”*

Należy podkreślić, że podstawą wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia poczynione w pierwszym dniu kontroli.

Działania naprawcze poczynione przez stronę, to jest uwidocznienie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu były działaniami następczymi podjętymi w wyniku ustaleń kontroli, a nie poczynionymi przez nią z własnej inicjatywy. Zgodnie z zapisami protokołu w toku kontroli uzupełniono brakujące informacje w punkcie sprzedaży a wydruk zdjęcia włączono do akt sprawy (karta 5). Z powyższego jednoznacznie wynika, że strona owszem uzupełniła brakujące informacje ale dopiero w wyniku kontroli przeprowadzonej przez Inspekcję Handlową.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez organ pierwszej instancji art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie, polegające na błędnym przyjęciu, iż rzeczony przepis nakłada na stronę jako dystrybutora sprzętu obowiązek podania – w stosunku do zbierającego zużyty sprzęt – konkretnych adresów w placówkach sprzedaży stacjonarnej, podczas gdy wystarczającym dla spełnienia przez stronę jako dystrybutora obowiązku wskazanego w art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie, jest zamieszczenie w każdym ze sklepów na terenie danego województwa jedynie informacji, że wykazy o punktach zbierania zużytego sprzętu na terenie danego województwa są

zamieszczane na stronach www danej gminy (gmin), Prezes UOKiK stwierdza, że jest on bezprzedmiotowy.

Zgodnie z art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu. Przepis powyższy w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni nakazuje dystrybutorowi umieszczenie w widocznym miejscu informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu. Ustawa nie wskazuje, jak technicznie należy to wykonać, pozostawiając to dystrybutorom (np. poprzez informacje na papierze, na ekranie czy wyświetlaczu).

Art. 39 pkt 2 ustawy kierowany jest wprost do dystrybutora. Określone w nim zostały jego obowiązki. Zgodnie z art. 4 pkt 2 ustawy pod pojęciem dystrybutora rozumie się osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. Dystrybutorem jest więc także sprzedawca detaliczny sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Umieszczenie informacji o punktach zbiórki zużytego sprzętu na stronie internetowej urzędu gminy nie zwalnia sprzedawcy od realizacji obowiązku wynikającego z art. 39 pkt 2 ustawy. Jest to bowiem obowiązek innego podmiotu (samorządu), wynikający z innych przepisów.

Spełnienie przez gminę obowiązku podania na jego stronach internetowych informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, nie jest równoznaczne z realizacją przez sprzedawcę detalicznego (stronę) obowiązku umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu. Po pierwsze uczynił to inny podmiot, który nie jest dystrybutorem. Po drugie ponieważ sprzedaż odbywała się w sklepie stacjonarnym, a nie za pomocą środków porozumiewania się na odległość informacja winna być umieszczona w sklepie, a nie w Internecie. Po trzecie nie każdy kupujący posiada dostęp do Internetu, a jeżeli już posiada to ma wiedzę, gdzie na stronach internetowych można znaleźć informacje o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego (na marginesie należy dodać, że obowiązek podania informacji o punktach zbiórki zużytego sprzętu dotyczy także przedsiębiorcy, który udostępniania na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość - czyli przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu).

Prezes UOKiK wskazuje, że na przedsiębiorcy spoczywa obowiązek prowadzenia działalności gospodarczej zgodnie z prawem. Wynika on wprost z art. 83 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (art. 83 Każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej). Strona jako podmiot gospodarczy prowadzący działalność winna być uznana za profesjonalistę, znającego przepisy regulujące jego działalność. Dodatkowo

kontrola poprzedzona została zawiadomieniem o zamiarze wszczęcia kontroli, które doręczono przedsiębiorcy dziewięć dni przed jej rozpoczęciem. Określało ono między innymi zakres przedmiotowy kontroli. Tym samym strona miała wystarczająco dużo czasu na zapoznanie się z obowiązującymi przepisami i dostosowanie do ich wymagań. Przypomnieć należy, iż ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym obowiązuje już od 1 stycznia 2016 r. i winna być ona znana stronie.

Celem ustawodawcy, przy tworzeniu niniejszych przepisów, było bowiem ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. W związku z tym, każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, skoro podjął się prowadzenia (wykonywania) tego rodzaju działalności, winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego, który prowadzi – umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa w art. 39 pkt 2) ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym.

Zdaniem Prezesa UOKiK przedstawiony w odwołaniu przez przedsiębiorcę sposób wypełnienia obowiązku wynikającego z art. 39 pkt 2), tj. przekazanie informacji, iż adresy punktów PSZOK znajdują się na stronie www danej gminy, nie czyni zadość wymaganiom zawartym w ww. artykule ustawy o zużytym sprzęcie. Konsument powinien bowiem za każdym razem (w miejscu, gdzie nabywa sprzęt elektryczny lub elektroniczny) otrzymać precyzyjną, czytelną i łatwo dostępną informację o konkretnych punktach zbierania zużytego sprzętu, bez konieczności podejmowania dodatkowych działań w celu ustalenia tych informacji. W rozumieniu Prezesa UOKiK *punkty zbierania zużytego sprzętu* – to określone miejsca, przedsiębiorstwa, zakłady, placówki, firmy itp., a więc podmioty gospodarcze zajmujące się odbieraniem sprzętu, które prowadzą daną działalność pod konkretnymi adresami. Jak wskazuje Słownik Języka Polskiego PWN – „punkty” to „określone miejsca na terenie jakiejś przestrzeni”. Oczywistym zatem dla organu jest, że intencją ustawodawcy było zobligowanie dystrybutorów do umieszczania informacji o konkretnych danych adresowych punktów zbiórki zużytego sprzętu.

Należy zauważyć, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu,

u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

W przedmiotowej sprawie bezspornie ustalono, że strona nie dopełniła w swoim sklepie obowiązku uwidocznienia informacji o punktach zbiórki zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Tym samym nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku wynikającego z art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy organ drugiej instancji informuje, nie widzi też podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązku nałożonego na nią w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, dlatego też wbrew opinii strony, nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma. Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Jeszcze raz podkreślić należy, że obowiązkiem przedsiębiorcy – jako profesjonalnego uczestnika obrotu jest znać przepisy dotyczące jego działalności. Przepisy te w sposób jednoznaczny stwierdzają, że to przedsiębiorca odpowiada za nieprawidłowości dotyczące obowiązków jakie nakłada na niego ustawa o zużytych sprzęcie. Podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie powinien tak zorganizować działalność swojej placówki, aby nie dochodziło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów.

Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona jeszcze w toku kontroli podjęła dobrowolne działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Wskazać również należy, że art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie wprost określa jakie przesłanki są brane pod uwagę przy analizie zasadności zastosowania niniejszego przepisu.

Aby organ mógł podjąć decyzję o niewszczynaniu postępowania w sprawie nałożenia kary, przedsiębiorca musi przedstawić organowi dowody i okoliczności wskazujące, że dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W niniejszej sprawie przedsiębiorca nie przedstawił, żadnych dowodów i okoliczności pozwalających na zastosowanie niniejszego przepisu.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Łódzki WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Łodzi w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że podjęta przez Łódzkiego WIIH decyzja była prawidłowa i powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

- 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej